

handle om alle mulige filosofiske, juridiske og Landets Forsatningsvæsen vedrørende Spørgsmaal, saa bliver Resultatet, at Alt ramler sammen, og det anser jeg ikke for nogen overordentlig heldig Politikk, i alt Fald ikke for noget heldigt Resultat. Spørgsmaalet om Pengene kan, som allerede bemærket, ikke have stor Betydning i denne Sag. Naar vi faae noget Ordentligt for de Penge, ere disse 200,000 Kr. aarlig i 3 Aar til Landbohøjskolen 10 Gange bedre anvendte end mange Millioner, vi ellers bruge, og jeg vil i det Mindste med gladere Hjerte give 800,000 Kr. til Landbruget end bevilge Krigsministeren hans nye Geværer.

Jeg indrømmer, at der er en Forudsætning for, at dette Lovforslag skal kunne blive til Noget, nemlig at vi overhovedet komme til at forhandle rolig. Vi leve jo stadig under Damoklessværdet. En skøn Dag skal en konstitutionel Konflikt løs herude, og saa er hele Historien færdig, saa faar Ministeriet pludselig konstitutionelle Strupler. Vi nærme os nu den 1ste April, og udover den 1ste April er der ingen Mulighed for at forhandle, saa jendes Rigsdagen hjem, og saa staa vi paa den store høist interessante Strid om de konstitutionelle Punkter, og saa drufues i denne Strid baade Jernbaner, Landbohøjskole og alt Godt i Verden, saa laas vi om Punkterne. Det er jo Noget, der ikke afhænger af os. Vor Stilling med Hensyn til Ministeriets konstitutionelle Fordringer er klar nok. Ministeriet veed, at her er Intet at vente. Skjøndt vi ikke indtage nogen udæstende Holdning, og ikke ville rejse ny Strid, er paa den anden Side vor Stilling til de gamle Stridspunkter saa klar, at al Tale derom her i Salen vilde være oversflødig; jeg skal i alt Fald nok vogte mig derfor. Men vi vide ikke, hvilke Planer Regjeringen har. Den ærede Regjering udtaler sig sjældent i Salen og naar den taler udenfor Salen, saa er der en saadan Maske af provisoriske Krigsinstrumenter og Trusler og faste Standpunkter, at man faar det Indryk, at Regjeringen længes efter hurtigst muligt at komme ud af den saglige Forhandling og ind igjen i den store opløstende Kamp, og hvis det skulde være Regjeringens Plan, at vi skulle have denne Kamp i Aar, saa kan det ikke være dens Mening, at dette Lovforslag skal føres igjennem. Det kan ikke være dens Hensigt, samtidig med at den fortsætter sine Angreb paa Folkethingets Selvstændighed at ville æste dets Medvirning til Løsningen af en praktisk Sag. Det er fuldstændig klart, at Regjeringen har sin Politikk, at den veed, hvad den vil, men man

kan ikke gaa saaledes frem og tilbage, at man snart gaar den ene Vej og snart den anden. Naar man vil have Krig, saa kan man ikke ville have Love, og vil man have Love, saa maa man ikke ville Krig. Jeg veed ikke, hvor Regjeringen har taget sit Standpunkt. Jeg har derfor villet forbeholde min Stilling, men med Hensyn til selve Sagen er jeg villig til at medvirke til en fornuftig praktisk Ordning af Landbohøjskolen som en central Undervisningsanstalt for vore Dyrslæger og Konjulerter, navnlig herfor, og tillige til at tage alle andre Spørgsmaal under Overveelse. Jeg skal derimod ikke lægge denne Lov Hindringer i Veien ved at opstille store Principer, som kun kunne hindre Sagens Gjennemførelse, men, som sagt, hvis Regjeringen vil Krig, saa kan det ikke være dens Mening, at Loven skal føres igjennem, og saa vil jeg ikke paatvinge min Medhjælp, det kunde aldrig falde mig ind. Naar Regjeringen ikke selv vil have Lovene, saa kan den godt blive fri for min Medvirning.

Falkensjerne: Naar jeg har bedet om Ordet i denne Sag, er det for at gjøre nogle saa Bemærkninger, da jeg hører til de Medlemmer i Salen, der vilde sætte stor Pris paa, om dette Lovforslag bliver fremmet allerede i denne Samling. Jeg ser mig ikke i Stand til at stille mig fuldt saa overlegen overfor Spørgsmaalet om Flytningen af Landbohøjskolen, som den ærede sidste Taler. Det er jo saaledes, at Landbohøjskolen ligger meget indkneben, saaledes som den nu ligger; den er fra alle Sider bleven omgivet af Bygninger, og den er paa flere Steder bleven gennemstaaet af Jernbanen, Gader gaa igjennem den, og fra adskillige Sider lægges der ganske vist Planer om at lade endnu flere Gader gennemstjære det Territorium, som Landbohøjskolen for Tiden indtager. Ganske vist mener jeg, at 800,000 Kr. er en meget ringe Sum, naar der er Tale om at gjøre noget Udvalgt for Udvidningen af den høieste Oplysning paa Landbrugets Omraade, men da dette Beløb skal fordeles paa 3 Aar, og da Udvidningen her i Kjøbenhavn gaar temmelig hurtig, forekommer det mig dog, at man i Forveien burde have drøftet det Spørgsmaal, burde for Alvor at have taget det Spørgsmaal op til Behandling, om ikke denne Veilighed burde benyttes til en Flytning af Landbohøjskolen. Da jeg her taler om Flytning, vil jeg strax sige, at jeg tænker mig ikke Landbohøjskolen flyttet til den jydste Hebe, i det Hele taget ikke til Jylland. Jeg tror, at for et Land som Danmark, der kun har en stor By, i hvilken de aandelige Interesser ere samlede,